

Seria OUTLANDER

Călătoarea
Talismanul
Cercul de piatră
Tobele toamnei
Crucea de foc
Prin zăpadă și cenușă
Ecouri din trecut
Scris cu sângele inimii mele
Go Tell the Bees That I Am Gone

DIANA GABALDON

VIII

OUTLANDER

SCRIS CU SÂNGELE
INIMII MELE ^{VOL. I}

Traducere din limba engleză și note de
GABRIEL STOIAN

ARMADA

*Dedic această carte TUTUROR (în afară de mine) celor
care au muncit pe brânci
să o realizeze pentru voi.*

Îndeosebi, următorilor:

Jennifer Hershey (editor, SUA)

Bill Massey (editor Marea Britanie)

Kathleen Lord (alias „Herculé”, redactor)

*Barbara Schnell (traducătoare și camaradă de tranșee,
Germania)*

Catherine MacGregor, Catherine-Ann MacPhee și

Adhamb Ó Broin (experți în limba gaelică)

Virginia Novey (alias „Zeița cărții”, designer)

Kelly Chian, Maggie Hart, Benjamin Dreyer, Lisa

Feuer și restul echipei de producție

de la Random House

și

Beatrice Lampe și Petra Zimmermann din München.

In lumina eternității, timpul nu aruncă nicio umbră.
„...Și cei mai tineri ai voștri vor vedea vedenii și bătrânii voștri vise vor visa.”¹ Dar ce văd femeile bătrâne?

Vedem necesitatea și facem lucrurile care trebuie să fie făcute.

Femeile tinere nu văd – ele *există*, iar izvorul vieții aleargă prin ele.

Nouă ne revine grija protejării izvorului, noi păzim lumina pe care am aprins-o și flacăra care suntem.

Ce am văzut? Voi sunteți viziunea tinereții mele, visul permanent al tuturor vârstelor mele.

Iată-mă în pragul unui nou război, o cetățeană fără un loc al ei, fără de timp, de țară, în afară de una doar a mea... iar aceea este un tărâm scaldat, nu de mare, ci de sânge, mărginit doar de contururile unui chip pe care îl iubesc de mult.

¹ Biblia, Faptele Sfinților Apostoli 2:17.

PARTEA ÎNTÂI

APARTENENȚĂ

O SUTĂ DE LIVRE DE PIETRE

16 iunie 1778

Pădurea dintre Philadelphia și Valley Forge

Ian Murray stătea cu o piatră în mână și măsoara cu ochii terenul pe care îl alesese. O pajiște mică, izolată, situată între mulți bolovani mari, cotropiți de licheni, la umbra brazilor și la poalele unui cedru roșu masiv, un loc în care niciun trecător nu s-ar fi oprit, deși nu era inaccesibil. Voia să-și aducă acolo toți membrii familiei.

În primul rând, pe Fergus. Poate doar pe Fergus, singur. Mama îl crescuse de la vârsta de zece ani, până atunci nu avusese o mamă. Fergus o știa pe mama de mai multă vreme decât Ian și o iubea la fel de mult. *Poate mai mult*, a gândit el, suferința lui fiind amplificată de sentimentul de vinovăție. Fergus stătuse cu ea la Lallybroch, o ajutase să aibă grijă de ea și de casă; el nu făcuse asta. Și-a înghițit cu greu nodul din gât și, pășind în micul luminiș, a așezat piatra în mijloc, după care s-a ridicat și a privit-o.

S-a trezit că scutură din cap. Nu, trebuie să fie două pietre. Mama lui și unchiul Jamie erau frate și soră, iar membrii familiei îi puteau jeli aici împreună – însă mai erau și alții pe care îi putea aduce, probabil, ca să-și aducă aminte de ei și să-și arate respectul. Iar aceia erau oameni care îl cunoscuseră pe Jamie Fraser și îl iubiseră mult, dar ei nu ar fi perceput deosebirea dintre Jenny Murray și o groapă în...

Imaginea mamei lui într-o groapă în pământ l-a rănit, parcă înțepându-l cu o furcă, apoi s-a retras când și-a amintit că, de fapt, ea nu ajunsese într-un

mormânt, și asta l-a îndurerat și mai tare. Nu suporta imaginea lor încându-se, poate agățându-se unul de altul, chinându-se să păstreze...

— *A Dbia!*¹ a spus el brusc și a lăsat piatra să cadă, după care s-a întors imediat ca să găsească altele.

Văzuse oameni încându-se.

Laolaltă cu picăturile de sudoare provocate de arșița din acea zi de vară, lacrimile i s-au scurs pe față; nu le-a luat în seamă, se oprea când și când doar ca să-și ștergă nasul cu mâneca. Își legase o basma răsucită în jurul capului pentru a împiedica părul să îi cadă peste față și pentru a-și feri ochii de sudoarea înțepătoare. Basmăua era deja udă leoarcă încă înainte de a fi adăugat douăzeci de pietre la fiecare dintre tumuli.

El și frații lui făcuseră un tumul frumos pentru tatăl lor înainte ca el să fi murit, la căpătâiul pietrei cioplite care-i purta numele – toate numele lui, chiar dacă asta costase foarte mult – pe locul de îngropăciune de la Lallybroch. Iar apoi, mai târziu, la înmormântare, membrii familiei, urmați de arendași și de servitori, veniseră să adauge fiecare câte o piatră la povara amintirii.

Așadar, Fergus. Ori... ba nu, ce era în mintea lui? Mătușa Claire trebuie să fie adusă aici prima. Nu era scoțiană, dar știa foarte bine ce înseamnă un tumul și probabil că se va simți oarecum ușurată să îl vadă pe cel al unchiului Jamie. Da, într-adevăr. Mătușa Claire, apoi Fergus. Unchiul Jamie era tatăl adoptiv al lui Fergus, astfel că avea dreptul. Iar apoi, Marsali și copiii. Însă era Germain îndeajuns de mare ca să vină cu Fergus? Avea zece ani, suficient de mare ca să înțeleagă și să fie tratat ca un bărbat. Iar unchiul Jamie era bunicul lui; așa se cuvenea.

Respirând cu greutate, s-a retras din nou și și-a șters fața. Insectele bâzâiau și se văitau pe lângă urechile lui și se foiau în jur, dorind să îi sugă sângele. Însă el se dezbrăcase, rămânând doar cu o legătură de șale și se unse cu grăsime de urs amestecată cu mentă, așa cum procedau cei din tribul mohawk, așa că nu i se așezau pe trup.

— Veghează asupra lor, tu, spirit al cedrului roșu, a rostit el încet în limba mohawk, ridicând privirea spre crengile parfumate ale copacului. Păzește-le sufletele și păstrează-le prezența aici, proaspete precum crengile tale.

Și-a făcut cruce și s-a apucat să răscolească stratul moale de frunze moarte. Să mai găsească niște pietre, s-a gândit. În caz că le-ar fi împrăștiat vreun

animal aflat în trecere. Împrăștiate ca gândurile lui, care goneau fără odihnă încoace și încolo printre chipurile membrilor familiei lui, oamenii de la Ridge. *Doamne, oare se va întoarce vreodată acolo? Brianna. Of, Isuse, Brianna...*

Și-a mușcat buza și a simțit gustul sărat al sângelui, l-a lins și a continuat să scormonească. Ea era în siguranță cu Roger Mac și copiii. Însă, Isuse, ar fi trebuit să le urmeze sfatul – mai ales pe al lui Roger Mac.

Cine mai rămăsese pe care să întrebe, dacă avea nevoie de ajutor pentru a se ocupa de toți?

S-a gândit imediat la Rachel, iar apăsarea din piept s-a mai domolit. Da, dacă ar avea-o pe Rachel... Era mai tânără decât el, încă nu trecuse de nouăsprezece ani și, fiind quaker, avea idei foarte ciudate despre felul în care trebuiau să decurgă lucrurile, însă, dacă ar fi avut-o alături, ar fi simțit că are sub picioare o stâncă solidă. Spera că o va avea, însă existau lucruri pe care trebuia să i le spună și, gândindu-se la acea discuție, strânsoarea din jurul pieptului i-a revenit.

I-a revenit și imaginea verișoarei Brianna, care i-a zăbovit în minte; înaltă, cu nasul lung și cu oase puternice, semănând cu tatăl ei... și, odată cu asta, i-a apărut în minte imaginea *celuilalt* văr al lui, fratele vitreg al Briannei. Dumnezeu mare, William! Ce ar trebui să facă în privința lui William? Se îndoia că acesta știa adevărul, că era fiul lui Jamie Fraser. Era oare răspunderea lui Ian să îi spună? Să îl aducă aici și să îi explice ce pierduse?

Probabil că, tot gândindu-se la asta, a scos un geamăt, pentru că Rollo, câinele lui, și-a ridicat capul masiv și s-a uitat îngrijorat la el.

— Nu, nu știi nici asta, i-a spus Ian câinelui. Să lăsăm lucrurile așa cum sunt, bine?

Rollo și-a pus capul înapoi pe labe, și-a scuturat blana ca să alunge muștele și s-a destins în tăcere, întinzându-se de parcă nu ar fi avut oase.

Ian a mai lucrat o vreme, permițând gândurilor să se stingă pe măsură ce sudoarea și lacrimile s-au uscat. Într-un târziu, când soarele ce asfințea a atins vârfulurile tumulilor, s-a oprit. Se simțea obosit, dar mai liniștit. Tumuli alăturați, mici, dar rezistenți, erau înalți până la genunchi.

A rămas nemișcat câteva clipe, fără gânduri, doar ascultând foiala păsărilor mici prin iarbă și răsuflarea vântului printre copaci. Apoi a oftat din străfundul ființei, s-a lăsat pe vine și a atins un tumul.

— *Tha gaol agam oirbh, a Mbathair*, a spus încet. „Iubirea mea se îndreaptă spre tine, mamă.“

¹ „Oh, Doamne“, în limba gaelică, în original.

A închis ochii și a pus palma bătucită pe cealaltă movilă de piatră.
Țărâna lipită de piele l-a făcut să-și simtă degetele în mod ciudat, ca și cum
le-ar fi putut înfige în pământ ca să atingă ceea ce dorea.

A rămas nemișcat, doar respirând, apoi a deschis ochii.

— Ajută-mă, unchiule Jamie. Nu cred că mă pot descurca singur.